

URUNK ELSŐ MIRIÁDJÁNAK végső esztendejében – Halhatatlan Királyunk, a Halál kegyes Hercegének tízezredik évében! – Gideon Nav zsákjába dugta kardját, csizmáját és szexlapjait, hogy kezeket oldjon a Kilencedik Házból.

Szökött, de nem futott. Az a fajta lány volt, aki ok nélkül sosem szedi a lábát. A hajnal előtti vaksötétben alaposan megmosta fogát, vizet lögyölt arcára, sőt odáig ment, hogy egész celláját felsöpörte. Kiporolta nagy fekete klepetusát, és leakasztotta kampójáról. Bő évtizede így kezdte minden napját, szemernyi fény sem kellett már hozzá. Jócskán a nap-éj egyenlőségen túl úgysem jut le hozzá a fény, hosszú hónapokig: főként a klímarács nyikorgásából lehetett tudni, milyen évszakban járnak. Tetőtől talpig szintetikus polimerszöttesekbe öltözött. Megfésülte haját. Végül egy hetyke fütyténtéssel kinyitotta béklyóját, majd csinosan elrendezte a lopott kulccsal együtt langyos vánkosán – mint a csokikat egy flancos hotelben.

Fél vállra vetve zsákját kilépett a cellájából, és ráérősen leballagott öt-emeletnyit, anyja névtelen katakombafülkéjéhez – pusztán nosztalgiából, mivel a sír üresen állt kislánykora óta, anyja sosem tér vissza. Azután jött a hosszú felkapaszkodás huszonkét emelet magasba, egyetlen fény-sugár nélkül a fagyús sötétben, egészen az aknaelágazásig, amelynek veremtermében felveszi a sikló. Még két órája volt az érkezésig.

Odakint akadálytalan kilátás nyílt a Kilencedik égboltjára. Tejfehérben úszott, ahol legsűrűbben pumpálták belé a léghört, és halvány tengerkékben ritkásabb részein. A Dominicus fényes gyöngye nyájasan pislogott rá a hosszú, függőleges kürtő szájából. Gideon kezdetnek át-

vizsgálta a terepet, keményen rászorítva tenyerét a hideg, olajos barlangfalra. Miután körbejárt, hosszan és módszeresen szétrugdalt minden ártalmatlan kőkupacot és földhányást az elnyűtt leszálló talaján. Bakan-csa kopott fémorrát helyenként belevágta a kemény földbe, elégedetten konstatálva, hogy senki sem ásta fel, majd folytatta a kutatást. Minden egyes centit gondosan kipuhatolt a tágas, üres pályán; amint a generátor dörmögve kipréselt némi fényt magából, meg egyszer terepszemlélt tartott. Felkapaszkodott a reflektorok dróthálós keretére, és egyenként ellenőrizte mindet: vakon fényüktől körbetapogatta a fémburkolatok mélyét, majd komoran nyugtázta bennük a nagy semmit.

Letelepedett a leszálló közepén szétrugdalt törmelékcupac helyére. A reflektorok elnyomtak minden természetes fényt; torz árnyakat robbantottak világra körben a falakon. A Kilencedik tompa színekben játszott: hűvös palettája, akár a többnapos zúzódásoké. Gideon úgy döntött, ideje feldobni a hangulatot a rideg környezetben, így hát elővett egy nejlontasakos zabpelyhet. Csodásan szürke és borzalmas íze volt.

Beköszöntött a reggel, éppen úgy, ahogy születése óta minden nap indult a Kilencedikben. Gideon körbejárt a tágas leszállópályán, már csak a változatosság végett, szórakozottan rugdosva egy kusza törmelékcsíkot menet közben. Kisétált a kilátópárkányra, és lenézett a központi barlangba, mozgás után kutatva, miközben nyelve hegyével a fogai közé ragadt zabpelyhet piszkálta. Kis idő múltán távoli zörgés ütötte meg fülét odafeletről, ahogy a csontvázak böszmén túrni kezdték a havas hagymaföldeket. Lelki szemével látta a kénes félhomályban derengő törtfehérjüket, a sárba csattanó kapákat, az imbolygó vörös gombostűk százainak páros pislogását.

Dallamtalanul megkondukt az Első Harang, sopánkodón reggeli imára szólítva: hangja ma is olyan volt, mintha lerúgták volna egy lépcsőn – az ismerős *BLA-BLANG... BLA-BLANG... BLA-BLANG*, erre ébredt reggelente, amióta az eszét tudja. Odalent mozgolódás támadt. Gideon lekémlelt a barlang alján gyülekező árnyakra a Drearburh-kastély fehér kapuinál, amelyek hárommbernnyi szélesen és hatembernnyi magasan virítottak a mocsokból. Egy-egy parázsüst állt mindkét oldalukon, szünet

nélkül zsiros-retkes füst gomolygott belőlük. A kapuk fölött apró fehér alakok sorakoztak különféle pózokban, számuk valahol több száz és pár ezer között lehetett, rafináltan faragott szemük mintha egyenesen a ve-sébe látott volna. Valahányszor Gideont – még gyerekefjével – áthurcolták azokon a kapukon, úgy üvöltött, mint akit nyúznak.

Az alsóbb párkányokon beindult az élet. Felhorgadt a fény, és megtelepedett. A Kilencedik tagjai hamarosan kibújnak celláikból, végezvén a reggeli elmélkedéssel, és elindulnak az áhítatra, mialatt csatlósaik Drearburhban felkészülnek a napi teendőkre: ideje hozzálátni komor és tartalmatlan szertartásaikhoz a mélyüregekben. Gideon ledobta üres zabpelyhes tasakját a párkány szélén, majd leült a földre, térdén keresztbe fektetve kardját, hogy megtisztogassa egy gyolccsal. Még negyven perc van hátra.

Váratlan hang törte meg a Kilencedik reggelének zavartalan egyhangúságát. *Ismét* megkondult az Első Harang: *BLANG... BLA-BLANG... BLA-BLANG...* Gideon felkapta fejét a fülét hegyezve, keze azonban rezzenéstelenül pihent a kardján. Húsz kondulást számolt meg, mielőtt visszatért a csend. Húha: sorakozót tartanak. Már is felzördültek újra a csontvázak, ahogy engedelmesen ledobták csákányaikat és kapáikat a gyülekező hívószavára. Szögletes oszlopokban özölni kezdtek a párkányokról, áradatukat csak elvétve törte meg valami sántikáló alak, talpig koromfeketében. Gideon ismét ölébe húzta kardját, és a gyolcs után nyúlt: ügyes trükk, de nem dől be neki.

Fel sem nézett a párkány végén súlyosan döngő léptekre, sőt még a rozsdás páncél zörgése és a reszelős zihálás hallatán sem.

– Kerek harminc perce léptem le, Crux – vetette oda teli kézzel.
– Kezdtém azt hinni, végleg meg akarsz szabadulni tőlem. *Ja, basszus, pont azt akarod.*

– Csalással iderendeltél egy siklót – rotyogta Drearburh várkapitánya, aki legfeljebb arról volt híres, hogy élete virágjában is rozszantabbnak tűnt a hivatalos halottak többségénél. Megvetette lábát a leszálló szélén, szemközt a lánnyal, és felháborodva tovább fortogott. – Papírokat hamisítottál. Kulcsot loptál. Levetted béklyódat. Bemocskolod a Házat, visszaélsz javaival, kifosztod készleteit.

– Ugyan már, Crux, biztos meg tudunk egyezni valahogy – dorombolta Gideon, megfordítva kardját, hogy karcolásokat keressen a pengén. – Te rühellsz engem, én pedig utállak téged. Engedj el harc nélkül, és élvezd ki a békés öregkort. Keríts egy hobbit. Írd meg a memoárodát.

– Bemocskolod a házat. *Visszaélsz* javaival. *Megkárosítod*. – Crux élt-halt az igekötőkért.

– Mondd, hogy felrobbant a hajóm, és szégyenszemre meghaltam. Szállj le rólam, Crux, szépen kérek. Adok cserébe egy puncimagazint: *Ötödik cickók az arcvonalban*. – A döbbenet pár pillanatra a kapitányba fojtotta a szót. – Oké, jól van, visszaszívtam. Semmi *Ötös-szexlap*.

Crux rárontott, akár egy mindenre elszánt gleccser. Gideon hátragu-rult a törökülésből, ahogy lesújtott rá az aggastyán ökle, majd kiadós por-felhőt kavarva kitért az útjából. Kardját fűrgén visszacsúsztatta hüvelyébe, és magához szorította, akár egy kisdedet. Sebesen hátrált, minél mesz-szebb a vaskos csizmáktól és a kerges-markos kezektől. Igaz, hogy Crux fél lábbal a sírban volt, de kemény színhúsból gyúrták, két vaskos öklén egyenként harminc bütyökkel. Vénebb az országútnál, de vérfagyasztó.

– Nyugi, mester – mondta a lány, habár ő tepert a porban. – Ha nem állsz le rögtön, a végén még elmész.

– Túl nagy a pofád *ingóság* létedre, Nav – mondta a kapitány. – Úgy nyelvelsz, mintha nem kötne *szerződéslevél*. Szívemből gyűlöllek, de rám bízott portéka vagy. Tüdődöt leltárba vettem, epédet mérlegre tettem a Kilencediknek. Agyad bármily hitvány és kiszáradt spongya, a Házunk tulajdona. Gyere ide, és a kezedbe adom a füled, aztán agyonütlek.

Gideon még mindig hátrált, tartva a kellő távolságot.

– Crux – búgta –, te még fenyegetni sem tudsz, úgy mondják: „Gyere ide, *különben...*”

– Gyere ide, és letépem mindkét füled, aztán agyonütlek – hörögte a vén vadkan. – Az Úrnő színe elé kell vigyelek.

Ettől már viszketni kezdett Gideon tenyere. Felnézett az előtte tor-nyosuló förtelmes madárijesztőre, aki fél szemmel és tele megvetéssel meredt rá. Ósdi páncélja mintha egyenesen a húsz éve a testére rohadt volna. A koponyájára feszült, élénk színű bőr úgy festett, mintha men-

ten leperegne róla – bár az sem zavarta volna különösebben. Noha a vén kapitány mit sem értett a nekromanciához, Gideon úgy sejtette, a puszta gyűlölet halála után is tartaná benne a lelket.

– Tépd le mindkét fülem, és üss agyon – mondta lassan –, de Úrnőd elmehet a pokol fenekére.

Crux leköpte. Undorító volt, de nem nagy ügy. A kapitány hosszú tőre után nyúlt, amely egy penészfoltos tokban lapult a vállára vetve, majd egy rántással felfedte a keskeny pengét: erre már Gideon talpra ugrott, bőrhüvelyét pajzsként tartva maga elé. Egyik keze a markolatot szorította, a másik a kardkoptatót. Hosszan farkasszemet néztek, a lány halálos csendben, a vénember hangosan szörcsögve.

Gideon törte meg a csendet:

– Nagyon megbánod, ha kardot rántasz, öreg.

– Feleoly derekasan sem bánsz azzal a karddal, mint hiszed, Gideon Nav – hörögte Drearburh kapitánya. – Egy napon úgyis megnyúzlak orcátlanságodért. Egy napon papírnak használjuk majd az irhád. Egy napon a Lezárt Sír nővérei sörényeddel söpriki fel a csontport. Ma még lenézed Házunk, de egy napon szétzúzott bordáid fogják borítani, és zsírod-tól fénylenek majd a köveik. Sorakozóhoz kongattak, Nav, parancsolom, hogy szedd a lábad.

Gideon dühbe gurult:

– Szedd te a lábad, vén majom, és közöld úrnőddel, hogy bottal ütheti a nyomom.

Legnagyobb döbbenetére a kapitány sarkon fordult, és elbicegett a sötét-síkos leszállópályán. Útközben hangosan zörömbölt és szórta átkait, a lány pedig arra gondolt, már a rajtvonalon nyert ügye volt. Crux csupán a hatalom köszvényes karja, egy végső kísérlet arra, hogy próbára tegyék: vajon elég barom vagy birka ahhoz, hogy önként visszatérjen börtöne jéghideg rácsai mögé? Drearburh szürke és bűzös szívébe. Úrnője még szürkébb és bűzősebb szívébe.

Előhúzta óráját zsebéből, és megnézte az időt: húsz perc volt hátra, vagy inkább negyedóra és némi apró. Szabad az út előtte. Végre elszelelhet. Senki és semmi nem állíthatja meg.

* * *

– Crux téged gyaláz mindenkinek, aki az útjába akad – csendült egy hang a bejárat mélyéről, negyedórával az indulás előtt. – Azt mondja, kardot rántottál rá. Azután megpróbáltad undok pornográfiával lefizetni.

Gideon tenyere ismét viszketni kezdett. Hátradőlt kényelmetlen sziklatrónján, és óráját a térdén egyensúlyozva meredten nézte a percek számláló apró fémmutatót.

– Több eszem van annál, Aiglamene – mondta. – Ha megfenyegetnék egy tisztet a Házból, klotyót sem pucolhatnék a Seregnél.

– És a pornográfia?

– Felajánlottam neki egy frenetikus cicis magazint, mire felhúzta az orrát – felelte Gideon. – Páratlan pillanat volt. A Sereg ügyet sem vet az ilyesmire. Említettem már a Sereget? Tudod, milyen Seregről beszélek, igaz? Arról a Seregről, ahová jelentkeztem kábé... úgy *harminchárom* alkalommal?

– Ne nyafogj, te lány – szólt rá a kardforgatómester. – Ismerem a szíved vágyát.

Aiglamene besántikált a leszállópálya kicsiny fénykörébe. A Házország parancsnoknőjének tucatnyi vaskos heg borította arcát, hiányzó bal lábát egy közepesen testhezálló csontfaragvány pótolta. Szörnyen meggömbült ívétől gazdája holmi megroggyant alapzatú épületet idézett. Habár fiatalabb volt Cruxnál, még így is öregebb az ördögnél: karja és esze azonban gyorsan vágott, eleven lénye romlatlan maradt. Bezzeg a kapitány vérbeli Kilencedik volt – velejéig rothadt és minden ízében mocskos.

– Harminchárom alkalom – ismételte meg Gideon kedveszegetten. Újból órájára pillantott, tizennégy perce maradt. – Legutóbb rám zárta a felvonót az a bestia. Előtte lekapcsolta a fűtést, három lábujjam kis híján lefagyott. Azelőtt megmérgezte a kásámat, egy hónapig véreset fostam. És folytathatnám.

Nem hatotta meg mesterét.

– Egyszer sem károsított meg, elvégre nem kaptál tőle engedélyt.

– Jogom van felvételemet kérni a hadseregbe, parancsnok. Tanoncszerződés köt, nem a rabszolgája vagyok. Nincs belőlem anyagi haszna.

– Az most mellékes. Rossz napot választottál, hogy kirepülj a fészekből. – Aiglamene fejével hátraintett. – Gond van a Házban, és várnak rád odalent.

– Az a baja, hogy elkeseredett – mondta Gideon. – És megszállott... a hatalom bolondja, miközben semmit nem tehet. Hiába kerülném a bajt, hiába tartanám a számat. Hiába tennék meg mindent, és ezt komolyan mondom, akár kőbe is vésheted, hogy *tisztem szerint* szolgáljam a Kilenvedik Házat. Ne csinálj úgy, Aiglamene, mintha nem sóznátok fejbe már az ajtóban egy homokszákkal, hogy aztán a következő öt hetet összeverve töltssem egy csontkamrában.

– Te felfuvalkodott poronty, azt hiszed, az Úrnő *miattad* fújatott sorakozót?

– Tudod, mit mondok? A te drága Úrnőd porig égetné a Lezárt Sírt, csak hogy többé ne lássam a napot – mondta Gideon az égre pillantva. – A te Úrnőd szemrebbenés nélkül megenne egy csecsemőt, ha ezzel örökre rács mögé dughatna. A te Úrnőd lángoló fossal hajigálná meg nagynénjeit, azt hinné, elszúrja vele a napomat. A te Úrnőd a legszemetebb kur...

Aiglamene arcul ütötte, de pofonjában szemernyi sem volt Crux kicsattanó haragjából. Egyszerűen visszakézből lekevert egyet Gideonnak, ahogy az ember mósresre tanít egy csahos kutyát. A lány csillagokat látott a fájdalomtól.

– Tudd, hol a helyed, Gideon Nav – mondta mestere kurtán. – Nem vagy rabszolga, de a Kilenvedik Házat szolgálod haláloed napjáig, majd azon is túl. Nem fogsz hitszegést elkövetni, amíg az *én* földemen állsz. A harang nem tréfa. Lejössz önszántadból a sorakozóra, vagy szegyént hozol rám?

Volt idő, amikor bármit megtett volna, hogy ne hozzon szegyént Aiglamene fejére. Noha ennyi szürkeségben könnyű volt szégyenfoltnak lenni, Gideon valahogy szívébe zárta az öreg vitéznőt. Soha senki nem szertette a Kilenvedik Házban – Aiglamene sem volt kivétel, sőt rég esedékes halálra kacagta volna magát az ötlettől: de mindig megértéssel viseltetett tanítványa iránt, és még hajlamos is volt engedni kötőfékén, hogy lássa,

mihez kezd a bő szárral. Márpedig Gideon imádta a bő szarat. A parancsnoknő győzte meg a Házat, hogy adjanak kardot kezébe, ne pazarolják képességeit a rend szolgálatára vagy a csontkamrák aljamunkáira. Aiglamene hitt benne. Gideon lesütötte szemét, és kézfejjével megtörölte száját, szemügyre véve a nyálát megfestő vért és földön heverő kardját – olyan kurvára szerette azt a kardot, hogy kész lett volna oltárhoz vonulni vele.

De a percmutatót is látta: ahogy egyre ketyeg és ketyeg az óra. Már csak tizenkét perc. Sosem jut ki innen, ha ellágyul. Hiába morzsolódnak a Kilencedik bástyái napról napra, ez a Ház még mindig kemény, akár a gránit.

– Nos, inkább szégyent hozok rád – ismerte be egy vállvonással. – Azt hiszem, ilyennek születtem: véremben van a hitványság.

Kardforgatómestere rezzenéstelenül meredt rá ráncos karvalyarcával és bal szeme sötét üregével: zord látványt nyújtott, de Gideon állta a tekintetét. Valahogy könnyebb lett volna, ha Aiglamene inkább Crux módra fogadja válaszáat, szitkokat szórva fejére, de csupán annyit mondott:

– Még mindig nem érted, pedig jól vág az eszed. Talán az én hibám. Minél jobban küzdesz a Kilencedik ellen, Nav, annál mélyebbre süllyedsz. Minél többet szidod, annál hangosabb lesz a sikolyod.

Azzal Aiglamene faképnél hagyta, szálegyenes háttal és azzal a fura, bicebóca járásával. Gideon úgy érezte magát, mint aki elbukott egy vizsgán. Rá se ránts, mondta magában. Kettőből kettő, ennyi. A zsebórája szerint még tizenegy perc maradt, tizenegy perc, és elrepül innen. Semmi más nem számít. Réges-rég nem számított semmi más, amióta a sok évvel fiatalabb Gideon rádöbbsent, hogy kell egy vakmerő húzás, különben haláláig vaksötétben fog sýnylődni.

És – ami a legrosszabb – még *azután* is.

* * *

Habár a Nav Kilences-név volt, Gideon nem tudta, hol jött világra. A távoli, kíméletlen bolygó, ahol élt, egyszerre adott otthont a Lezárt Sír erődítményének és egy kicsiny fegyháznak, kizárólag olyan bűnözők

számára, akiknek bűnei túl elvetemültek voltak saját Házuk szemében, és lemondtak a hazai pályán történő rehabilitálásról. Gideon sosem járt ott. A Kilencedik Ház egy hatalmas hasadékba épült, amelyet a bolygó kérgébe repesztettek, a fegyház viszont egy buborékállomáson volt félfúton az atmoszférában, ahol az életkörülmények hétszentség, hogy kedvezőbbek lehettek.

Egy napon, tizennyolc évvel ezelőtt Gideon anyja besodródott a hasadékba, egy ócska védőöltözetben valami fékezőernyőhöz kötve, akár egy sötétbe csábult lepke. A védőruha percek óta lekapcsolt. A nő agyhalott volt, mire földet ért. A teljes áramkészletet leszívta egy ruhához kapcsolt biorekesz, amilyenben a transzplant szerveket szállítják – ám ezúttal egy pár óráig újszülött volt benne: Gideon.

Pokoli rejtély volt az egész: Gideon egész életében próbálta összerakni maroknyi tényből a teljes képet. Anyja legalább egy órával a landolás előtt kifogyott a naftából; nem tudott volna megbirkózni a gravitációval – miközben átzuhan a légkörön, primitív védőruhája egyszerűen felrobbant volna. A fegyház, amely aprólékosan rögzített minden érkezést és távozást, tagadta, hogy szökés történt. Hívtak néhány adeptus-nővért a Lezárt Sírtől, akik kiválóan értettek a halottidézéshez. De még ezek a sokat látott veteránok – a Kilencedik hatalmas és sötét nekromantameszterei – sem tudták visszahozni a nő árnyát, hogy magyarázatot adjon. Nem csábította sem friss, sem óvér. Túl messze járt testétől, mire a kimerült nővérek pányvavégre kapták: mintha csak a halál erőt adott volna egy utolsó nagy futáshoz. Csupán egyetlen szót húztak ki belőle: *Gideon! Gideon! Gideon!* – sikoltotta háromszor, és lelke eliramlott.

Ha a Kilencedik – a rejtélyes, kísérteties Kilencedik, a Levartt Nyelv Háza, az Anakoréta Háza, az Eretnek Tanok Háza – netán meghökken az ölébe hullott újszülöttől, gyorsan túllépett rajta. Történelme során mindig tárt kapukkal fogadta más Házak vezeklőit, az aszkétákat és zarándokokat, akik többre tartották ezt a rideg rendet saját születési jogaiknál.

Az ősi szabályok szerint, amelyek a nyolc nagy Házból érkező jelentkezőkre vonatkoztak, Gideon jelentéktelen szolgának számított – nem

tagja volt a Kilencediknek, csupán lekötelezett tanonca. Elvégre kinek járna nagyobb hála, mint akik felnevelték? Mi számít nagyobb tisztességnek, mint a Drearburh vazallusának lenni? Legyen csak a felnövő gyermekből posztuláns. Dugjuk be az oblaták közé. Kapott egy csipet és egy vezetéknevet, azután ment egyenesen az óvodába. Akkoriban a kicsiny Kilencedik Ház kétszáz gyermeket számlált, akik még nem töltötték be tizenkilencedik évüket, Gideon lett a 201-es.

Alig két esztendő múlva Gideon Nav egyike maradt a három utolsó gyereknek, egy jóval idősebb fiúval és a Kilencedik Ház pár hónapos örökösével, a Nagyúr és Úrnő becses leányával. Ötéves korára kiderült, hogy nem alkalmas nekromantának, nyolcévesen már az is látszott rajta, hogy a nővérek között sincs helye. Mire betöltötte a tízet, nyilvánvaló lett: máris többet tud a HáZRól annál, hogy valaha elengedjék.

Gideon mindent kipróbált: hivatkozott az emberi jóézésre, felkínált anyagi ellenszolgáltatást, számonkért erkölcsi kötelességet, felvázolt menekülési terveket, és primitív szökési kísérleteinek száma tizennyolc éves korára elérte a nyolcvanhatot. Négyesztendősen kezdte.